SOLIDARITET

Organ for den syndikalistiske Arbejderbevægelse i Danmark.

Tilsluttet Internationale Arbejder-Association (I. A. A.)

Nr. 3 | Marts 1925. | 1. Aargang.

Revolutionen der kommer!

— Langsomt vokser den sociale Revolution frem fra det kapitalistiske Kaos. Det kapitalistiske Samfundssystem er mærket, og Opløsningsprocessen har taget sin Begyndelse og fremskyndes i samme Udstrækning som Arbejderklassen vaagner til Bevidsthed om sin Magt og sin historiske Opgave.

Til Trods for at Arbejderklassen er sig sit Fremtidsmaal bevidst og kæmper for et andet Samfundssystem, er Fremskridtene, rent bortset fra det sociale Reformarbejde, umærkelige.

Arbejderklassens organisatoriske Fremstød, har hidtil været en forfejlet Taktik, derfor staar Resultaterne heller ikke i Forhold til de kæmpemæssige økonomiske og moralske Ofre, til den uhyre, ubegrænsede Styrke Arbejderklassen faktisk repræsenterer, — derfor breder Mismodet og Pessimismen sig blandt Arbejderne.

Arbejderne har begaaet og begaar stadig den store Fejl, at de efteraber det bestaaende Samfundssystem, som de bekæmper og vil afskaffe. Man bygger nøjagtig paa de samme Rammer og administrative Funktioner istedet for at bygge sine egne Organer op.

Vi vil afskaffe Kapitalismen, men har end ikke begyndt at danne de Organer, der skal tage Kapitalismens Opgaver — Produktion og Omsætning op.

Vi ved at Produktion og Omsætning ikke foregaar paa Rigsdagen eller ved dennes Hjælp, alligevel gaar alle Arbejderklassens Bestræbelser ud paa at erobre Magten i denne Rigsdag.

Men, naar det kapitalistiske Samfunds Produktion og Omsætning ikke foregaar gennem Rigsdagen, hvorfor saa spilde Tid og Kræfter paa denne Institution?

Thi hvad drejer vel hele Klassekampen sig om, andet end at erobre Produktionsmidlerne og blive Herre over Produktionens Fordeling?

Hertil behøves ingen Parlamenter, ingen Rigsdag eller Regering, ingen store, indviklede og tungt arbejdende administrative Systemer.

Produktionsmidlerne er Jorden, Maskinerne og Værktøjet, Producenterne er Arbejderne og Produktionen er Resultatet af vort Arbejde.

Samfundsfunktionerne bestaar i at fremskaffe Raastoffer til Producenterne og fordele Produktionen blandt Menneskene.

Over denne lille Kerne, der er saa enkelt og ligetil, har man bygget et knudret og indviklet Statsmaskineri op.

Og for at gøre det endnu mere besværligt og indviklet kæmper Arbejderne, med Udbytterne om Ledelsen af dette ganske overflødige Statsapparat.

Vi bekæmper den Udbytning vi er Genstand for paa Arbejdspladsen, men vi bekæmper ikke den indirekte Udbytning, vi som Konsumenter og gennem den overflødige og kostbare Statsadministration er Genstand for. Arbejderne søger tværtimod at bevare den.

— *Arbejdere,* forstaa at det er paa Arbejdspladsen I som Producenter, er Genstand for den direkte Udbytning, Maalet for ederes Bestræbelser bør derfor være, Erobringen af Arbejdspladsen og Produktionsmidlerne, for derigennem at blive Herre over Produktionen og Fordelingen af denne. Hele det kapitalistiske Samfundssystem hviler paa Spekulationen i Omsætningen af Produktionen — Resultatet af vort Arbejde.

Den Dag vi selv overtager Produktionen og Omsætningen er Kapitalismen ikke mere. Den Dag er Revolutionen gennemført.

— — —

For nogle Dage siden kom en Kammerat ned paa Redaktionen og viste os, med en betænkelig Mine et Blad, hvori det meddeltes, at de danske Fascister nu talte et Par tusinde.

Vi beroligede vor Kammerat med, at selv om der var et Par hundredtusinde vilde det være ganske uden Betydning for Arbejderne, om de havde den fulde Forstaaelse af den sociale Revolutions enkle og naturlige Opgaver.

For Socialdemokrater og Kommunister, for dem, der stiler efter de ydre Magtorganer, de administrative Funktioner, Rigsdagen, Raadhuset og Børsen, som jager efter en behagelig Plads i de bløde Stole, som, navnlig for Kommunisternes Vedkommende, eventuelt vil tage disse Pladser med Magt, kan Fascisterne blive ubehagelige.

Vi drager den Lære af alle de historiske Revolutioner, den russiske indbefattet, at det ikke er paa Gaden Arbejderne skal vente at erobre Samfundsmagten.

De Frasemagere der søger at vildlede Arbejderne og bilde dem ind at de erobrer Magten ved en rask Storm paa Christiansborg, skal for vor Skyld faa Lov til at more sig med „Fascisterne" lige saa galt de vil.

Vi vil lære Arbejderne at den sociale Revolution kun kan gennemføres paa Arbejdspladsen, og vi vil lære dem at bygge de dertil nødvendige Organer op.

Det er den principielle Forskel paa os og de politiske Arbejderpartier. Socialdemokrater og Kommunister befinder sig paa samme Fløj, Kommunisterne yderst, begge vil det samme, nemlig erobre Parlamentet, den ene med Stemmesedlen, den anden (helst) med Magt. Den eneste Forskel paa de to Partier er, at Kommunisterne raaber højst og laver mest Spektakel.

— — —

Vi har fundet nogle — lad os straks sige det — meget spæde og spinkle Spirer, der meget svagt antyder hvorledes den revolutionære Udviklings Organer vil danne sig.

Den første vi bemærker er Bygningsindustriens Samvirke, det Forsøg, der for Tiden gøres for at samle alle de københavnske Bygningsarbejdere i een Organisation. Spiren vi ser, er ikke denne naturlige Sammmenslutning paa Industrialismens Princip, men at der skal gøres et Forsøg paa at faa Arbejdslederne, Arkitekterne og Ingeniørerne med i denne Organisation. Naar dette engang lykkes, har man den Organisation fuldt færdigt, som skal afløse Bygningsindustrikapitalen, og gaa ind som et naturligt Led i det socialistiske Samfundssystem.

Den anden spæde Spire vi har fundet, er en lille Forretning i et stort Byggeforetagende. Beboerne i dette Kompleks har nemlig i en Butik etableret et Ismejeri, dette er deres eget, de driver det selv, har drevet Forretningen i et Aar, til gensidig Glæde og Tilfredshed, opmuntret af det gode Resultat har Beboerne nu ogsaa arrangeret et Fællesindkøb af Tobak, dette tegner til at blive en Succes, der er ingen Butik, ingen Administrationsudgifter. Nu drøfter disse Beboere Muligheden af at faa Hovedstadens Brugsforeninger smidt ud af Komplekset, for saa at overtage denne Forretning selv. Deres Planer er saa enkle og lige til, at „kyndige, kooperative" Ledere kalder dem naive, — men er eller rettere, kunde Samfundet ikke være saa enkelt og ligetil at det grænser til Naivitet?

— — —

— Revolutionen der kommer, staar for de fleste Arbejdere som noget med Gade- og Barikadekampe, noget der skal gennemføres med Vaaben i Haand, og fra mange Sider bygger man paa den Ide. Her maa vi sige til Arbejderne, tro ikke paa dem, der bilder jer ind at Revolutionen gennemføres paa Kristiansborg eller fra Barikaden i Blaagaardsgade, thi den gennemføres kun ved at I tager Magten paa Arbejdspladsen.

Arbejdere slaa til den udbyttende Kapital, saa ofte Lejlighed gives, dan Bedriftsraad, med eller uden Regeringens eller Arbejdskøbernes Samtykke, ikke et Bedriftsraad hvis Opgave skal være at sætte en Mand ind i Virksomhedens Administration, men et Bedriftraad, der skal kontrollere Priserne paa Produktionen og som skal udvikles til at overtage hele Ledelsen af Virksomheden.

Skab saa et Samvirke mellem disse Bedriftraad, først Lokalt saa Nationalt og Internationalt.

Paa Fællesskabets Grund, ved frie samvirkende Kommuner, skal Arbejderne, ikke paa Gaden, men paa Arbejdspladsen, som Producenter, og paa Varepladserne, som Konsumenter, gennemføre *Revolutionen der kommer.*

—n.

Proletarernes sidste Parade.

Efter Grubeulykken i *Minister Stein* Gruben ved Dortmund aflagde Rigskansler Dr. Luther, som er kendt for sin ulovlige Anvendelse af Rigets Midler til Støtte for Industrimagterne, et Besøg i Lighallen, hvor 115 af de 130 Omkomne laa. Ligklædet var fjernet fra de dødes Ansigter, medens Kansleren passerede deres Rækker.

Hundredefemten døde ligger
i Række i Ligkapellet,
med Lemmerne bøjet og sammentrukket,
som Grene Stormen har fældet.

Med Ligklædets Lin man dækkede til
de stivnede Læbérs Skrig,
I tavse truende Rækker ligger
hundredefemten Lig.

Og medens Enker og Fædreløse
forgæves i Gitteret flaar,
Rigskansleren ind i Kapellet træder
og langs med Rækkerne gaar.

Dog fjernet man først det skærmende Lin
som bredte en folderig Fred
over forvrevne Ansigtstræk,
skjulende hvad de led.

Og hundredefemten brustne Blikke,
Kansleren stirrer i Møde,
og Rædselen griber ham og det er
som høre han tale de Døde.

Det er, som om hundredefemten stivnede
Læber taler om Nød,
om daglig Kamp paa Liv og Død —
kun for det tørre Brød —.

Og se — de hundredefemtens Hænder
sig løfter i Trudsel og Trods —
„Hvad vil du her, Republikkens Kansler,
Du — Kapitalismens Profos?"

Med Rædsel i Sjælen træder Kansleren
ud paa den aabne Gade.
O, Kansler, maatte sent du glemme
Proletarernes sidste Parade!"

K. C—B.

Hvad har **Du** gjort for **Solidaritet** ?

18. MARTS

Pariser-Kommunen.

Relief fra „Kommunardernes Mur“ udenfor Pire Lachaice.

Den 18. Marts staar skrevet med rødt, med Arbejderblod, i Arbejderklassens Historie.

Det var den 18. Marts 1848 at Berlins Arbejdere rejste sig til Kamp for politiske Rettigheder og efter heftige Barikadekampe jog Regeringens Troper ud af Berlin, den 19. Marts marcherede et Folketog mod Slottet, imellem sig bar de deres døde Kammerater fra Barikadekampene den foregaaende Dag og Nat. I Slotsgaarden stillede de Baarerne og Kongen blev tvunget til at blotte Hovedet for de døde, som hans egne Soldater paa hans Befaling havde myrdet. Det var ogsaa omtrent det eneste, Arbejderne opnaaede, thi som altid ved Gaderevolterne, var det Arbejderne der ofrede Livet, medens den nyopdukkende Kapitalisme i Ly af disse Kampe byggede sit System op og høstede Frugterne.

Dèn 18. Marts, vi kender bedst, er 1871, Pariser-Kommunens Dag. Det var oprindelig ikke Arbejderne, der den Dag indledede sin Kamp mod Kapitalismen, mod Udbytterne, men hele Paris' borgerlige Befolkning, der drevet af Patriotisme, rejste sig og tog Kommunestyrelsen i sin Haand. Man maa vide, hvad der gik forud for den 18. Marts 1871 for at forstaa disse Begivenheder, der skulde udarte sig til Historiens største, frygteligste og mest umotiverede Blodbad. — Man maa vide, at Napoleon den 3., der ved et Statskup havde ophævet Republikken og gjort sig selv til Kejser, ved sin taabelige Udenrigspolitik havde ført Frakrig ud i den ulykkelige Krig, der endte med det franske Nederlag og det absolutte Sammenbrud ved Sedan, der gav Tyskerne uhindret Adgang til Belejringen af Paris. I fem lange Maaneder var Paris indesluttet og udsat for det tyske Bombardement, men trods den forfærdelige Nød, vilde Pariserne ikke overgive sig, Borgerne organiserede Nationalgarden og fik 240,000 Mand under Vaaben, og fik ved frivillige Bidrag anskaffet sig 280 Kanoner, de regulære franske Tropper i Paris, talte 200,000 Mand, og de tyske Belejringsstyrker talte ligeledes 200,000. Paris forberedte sig til et stort Udfald, — da Regeringen pludselig kapitulerede og opgav Krigen, man fik Vaabenstilstand og begyndte at forhandle om Fredsbetingelserne. Da raabte Paris om Forræderi og krævede Kejserens Afgang og Republikken indført. I Vaabenstilstandsbetingelserne var det besluttet, at der skulde udskrives Valg til en Nationalforsamling, der skulde godkende Freden. Disse Valg gav til Resultat at der ude fra de franske Provinser drog en Flok af den sorteste Reaktion. Klerikale, Bonapartister og Royalister ind mod Paris og tog som Flertal Nationalforsamlingen i Besiddelse. Med Forfærdelse saa Paris den Strøm. af Republikkens Modstandere, af dem der havde ført Frankrig ud i meningsløse Eventyr, styre mod Paris, for at slutte en æreløs Fred. Men Paris tav. Paris ventede af denne Nationalforsamling, at den vilde forstaa, at de fem Maaneders Belejring havde lammet alt Arbejde, Handel og Omsætning i Paris, vilde forstaa Befolkningens Lidelser, og hjælpe det økonomiske Liv paa Fode igen, men — Regeringen besluttede, at ophæve det under Belejringen givne Moratorium, at alle Veksler skulde indløses den 16. Marts, al Husleje skulde betales — den 16. Marts og Salget af Panter fra Assistentshuset skulde begynde den — 16. Marts. Paris protesterede. Forretningsfolkene mod Regeringens Dekreter om Vekslerne, der vilde medføre at ca. 50,000 Handlende vilde gaa fallit, Lejerne mod at Huslejen skulde betales den 16. Marts og de fattige mod at deres Panter skulde sælges paa et Tidspunkt hvor de endnu ikke havde været i Stand til at skaffe sig Fortjenester da alt endnu hvilede under Belejringens Tryk. Den 1. Marts skulde de tyske Tropper rykke ind i en Del af Paris, og Regeringstropperne rømmede denne Bydel, men lod alle Nationalgardens 280 Kanoner blive staaende. Paris undrede sig, men slæbte saa selv sine Kanoner op paa Toppen af Montmartre.

Spændingen steg fra Dag til Dag. Regeringen forstod intet, hvor en Smule Forstaaelse og lidt Imødekommenhed vilde have reddet hele Situationen og bragt Forstaaelse til Veje, saa man helt kunne have undgaaet Rædslerne, stillede man nye Fordringer og spændte Ben for Forhandlingerne. Nationalgarden valgte, gennem Repræsentanter for mere end 250 Batailloner, en Centralkomite. Nationalgarden krævede Ret til at vælge sine egne Chefer. Regeringen sagde nej, og forsøgte ved et Kup, Natten mellem den 17. og 18. Marts, at sikre sig Nationalgardens egne Kanoner. En Troppestyrke rykkede ud mod Montmartre, skød den forreste af Nationalgardens Vagtposter ned, dette Skud blev skæbnesvangert. Vagten ved Kanonerne blev overmandet og arresteret. Men nu viste det sig, at man havde glemt at faa Heste med til at slæbe Kanonerne bort, og Soldaterne maatte saa tage fat, det gik smaat, og da Paris vaagnede, protesterede Borgerne, de dannede efterhaanden en levnede Mur der omringede Regeringstropperne. En af Mairerne (Clemencau) krævede at Generalen skulde lade den haardtsaarede Vagtpost, man om Natten havde skudt ned, bringe til et Hospital, det nægtede Gene-

(Fortsættes Side 4).

Typograferne forkastede Forliget

Hvem kastede Bomben?

Som en Bombe virkede Typografernes Afstemning, da det blev meddelt Offentligheden, at Fagets Arbejdere med et velrettet Spark sendte Nedskæringsforliget tilbage — der hvor det kom fra.

Den sukkersøde Pille, som Typografernes Tillidsmænd og Bogtrykkerne tilsammen havde lavet til Fagets Arbejdere, viste sig, da den blev sendt tilbage til Sammenrotternes Lejr og sprang mellem dem som en Bombe, at indeholde giftige Gasarter, som skulde ikke alene sløve de typografiske Arbejdere, men ogsea de øvrige Arbejdere i deres Forhandlinger med Arbejdskøberne.

Nu Bomben er sendt tilbage i Modstandernes Lejr, virker dens giftige Gasarter modsat paa Arbejderne. Braget af dens Knald vil vække Arbejderne og faa dem til at se, hvad der var dem tiltænkt.

Men ogsaa paa anden Maade vil denne Typografernes Afstemning blive staaende i den danske Arbejderklasses Historie som noget særligt og betydende, idet Arbejderne *selv*, uden om alle Føreres Raad — baade de politisk moderate og de saakaldte politisk revolutionære — selv tog deres Skæbne i Haand, og derfor vil denne Afstemnings Resultat virke som et Memento og bevise, at Arbejderklassens Søvn ikke er vedvarende, og dens Sløvhed og Ligegyldighed overfor sin egen Skæbne ikke er kronisk.

Den velsparkede Bombe, som nu for en Stund vil sprede Panik blandt Arbejdernes „Ledere“ og blandt Arbejdskøberne, vil gøre Paniken større, fordi Arbejderne selv — uden Førerhjælp — ledet af det uforfalskede og ufejlbarlige Klasseinstinkt traf Centrum blandt sine Modstandere.

Hvem kastede Bomben?

De navnløse gav den Sparket.

— — —

I de kommende Dage vil Forligets Fædre atter gøre Forsøg paa at sammenbikse en ny Forligspille. Maatte de typografiske Arbejdere nu, hvor den øvrige Arbejderklasses Øjne hviler paa dem med Beundring og med Forhaabning, være sig deres Opgave voksen og vise den øvrige Arbejderklasse, hvilken Vej den skal gaa **for at fravriste** Modstanderne Indrømmelser.

Typografernes Stilling maa siges at være overordentlig stærk. Arbejdskøberne indenfor Faget staar splittet i to stærkt rivaliserende Fløje, og naar dertil kan tilføjes, at Fagets Strejkekasse er en af de stærkeste og mest solide, forudsat at Midlerne er anbragt i let likvide Papirer, og endeligt, at intet andet Fag kan — som Typograferne — i den Grad, som ved en Bladstrejke lamme Modstandernes Aktionsevne og -vilje, da er det med fuld Ret, naar alle andre Fags Arbejdere venter paa Parolen fra Typograferne.

Det første Maalspark ramte godt.

Send Bomben tilbage i Maalet igen, hvis det atter viser sig, at den indeholder et Forligs giftige Gasarter.

Typografer!

Af Dagspressens Omtale af Afstemningen ser vi, at en ny Afstemning skal finde Sted uden at de menige Kammerater og Medlemmer først vil blive sammenkaldt til et Møde, og at den Mening skal gøres til Troende, at der kun er en 25 Øre mellem Parterne, og at derfor en ny Afstemning nok skal bringe Forlig i Stand.

Nuvel! I har med Ære hævdet Klasseprincippet: *Ikke tilbage*, selv ikke med en skaldet 25 Øre, saa hellere Strejkens Savn og Smalkost. Men det *førende Klasseprincip* maa være *Fremad!*

Typografer!

Jer Krav var et Tillæg paa 10 pCt.

Husk dette ved den nye Afstemning!

Retningslinier for „Revolutionært Arbejderforbund“

I.

Principielt Program.

1. Den revolutionære Syndikalisme er Arbejdernes, paa Klassekampens Grundlag, byggede Bevægelse, som stræber efter at forene alle Haandens og Aandens Arbejdere i økonomiske Kamporganisationer, for at forberede og praktisk gennemføre Befrielsen fra Lønslaveriets og Statens Undertrykkelse.

2. Dens Formaal er, gennem Arbejdernes økonomiske Organisationer, at skabe de Organer, der gør det muligt for Arbejderne at overtage Produktionen og Fordelingen af denne og dermed ophæve den kapitalistiske Udbytning.

3. For at Arbejderklassen skal kunne ophæve og erstatte det kapitalistiske System, maa de erhverve sig teknisk og økonomisk Indsigt og Erfaring med Hensyn til Ledelsen af Produktion og Omsætning.

4. Dette sker ved, at Arbejderne tilkæmper sig en stadig udvidet Kontrol over Stats- Kommunale- og Privatkapitalistiske Foretagender, ved Oprettelse af Bedriftskontrol gennem Bedriftsraad, som et Led i de økonomiske Organisationer, og ved at Aandens Arbejdere paavirkes til at forene sig med Haandens Arbejdere paa den revolutionære Klassekamps Grundlag.

5. Den revolutionære Syndikalisme bygger paa den Opfatelse, at de politiske Partier og Lovgivningsmagten, ikke er i Stand til at gennemføre Samfundets socialistiske Nyorganisering, men at denne Opgave, som i første Række er af økonomisk Art, maa gennemføres af de arbejdende Massers økonomiske Organisationer.

6. Syndikalismen forkaster et hvert centralistisk Diktatur: al Magts Koncentrering i Hænderne paa nogle faa ledende Personer, denne Centralisme strider mod Syndikalismens føderalistiske Principper og forhindrer Initiativet nedenfra, den lægger sin døde Haand over Massernes skabende Virksomhed og tilintetgør dermed den sociale Revolutions sejrrige Udvikling.

II.

Arbejdsprogram.

I Overensstemmelse med foranstaaende principielle Program har „Revolutionært Arbejderforbund“ vedtaget følgende:

1. Organisationens Formaal er: at rejse en Bevægelse blandt Arbejderne for at faa disse til, gennem faglige og økonomiske Organisationer, at opbygge de Organer, der skal danne Grundlaget for Gennemførelsen af den sociale Revolution, Arbejderklassens økonomiske Frigørelse.

2. Dette søges opnaaet ved:

at, drive et syndikalistisk Oplysningsarbejde,

at, arbejde for Fagorganisationernes Uafhængighed af de politiske Partier,

at, udvikle Arbejdernes Organisationer til Branche- og Industriorganisationer,

at, udbrede Kendskab til, og skabe Muligheder for Anvendelse af de syndikalistiske Kampmidler,

at, skabe en virkelig Kooperation, der ejes og ledes af Arbejderorganisationerne, samt

at, føre en hensynsløs Propaganda mod Militær (Magtinstitutioner) under enhver Form,

for ved alle til Raadighed staaende Midler at bekæmpe det kapitalistiske Samfundssystem til Fordel for Arbejderklassen.

SOLIDARITET

Organ for den syndikalistiske Arbejderbevægelse i Danmark.

Udgivet af revolutionært Arbejderforbund.

Tilsluttet Internationale Arbejder Assonation (I. A. A.)

Redigeret af et Udvalg.
Ansvarhavende: *H. Larsen.*

Redaktion og Ekspedition:
Smedegade 4. Kj.

Aabent hver Tirsdag, Fredag og Lørdag fra 5—8.

Charles F. Petersen, København.

Fred!

— Der er „Fred" paa Jorden. Javel — men for os har vi et Panorama af ødelagde Landsdele, nedskudte Byer, afbrændte Gaarde, Ruiner af ødelagte Fabrikker og Huse. Vi ser udover en uendelig stor Kirkegaard, Grav bag Grav, Millioner af Grave. Vi møder, hvor vi end vender os hen, en endeløs Række af Enker og Fædreløse, dybt sørgende Mødre, fortvivlede Hustruer. Efter dem slæber sig Millioner af aandelige og legemlige Invalider. Vi mindes endnu de Strømme af Blod, det Hav af Taarer, den Sum af Nød og Elendighed, som fulgte i Krigens Spor.

— Krigen blev afsluttet og vi fik „Fred" igen. Men hvilken Fred? — En stakket Fred bliver det, hvor hver Nation skynder sig at udvide sit Værn, hvor man af alle Livsens Kræfter forbereder sig paa en ny Krig, grusommere, raaere og blodigere end nogen tidligere.

Medens Magthaverne, forholdsvis stilfærdigt, forbereder sig paa den næste Krig, søger de at bilde alt Folket ind, at de vil den „evige Fred", og Folket, der tumler rundt i en salig Rus, hylder Freden og jubler: „aldrig mere Krig." —

O, hellige Enfoldighed, at den stakkels lidende Menneskehed dog ikke kan blive klogere. Arbejdere og borgerlige Fredsvenner, Flertallet af Samfundsborgerne, kræver varig Fred og proklamerer Krig mod Krigen, men dog rækker de hver Dag Haand til Forberedelserne til den næste Krig.

— Man bevilger Millioner til Hærene, man leverer Varer og Materialer til Militæret, man sender sine Sønner ind i Hæren, man lærer Børnene i Skolen, at man skal forsvare sit Land og ære de „store Helte", i Kirken siger Præsten nok — du maa ikke ihjelslaa, men i samme Aandedræt nedbedes dog Guds Velsignelse over Konge og Fædreland.

Man kæler for Nationalismen, og elsker de „blanke Knapper", man forgifter Børnenes og de Unges Sjæle, man indpoder dem Militarismen — og naar saa Krigen kommer, er Menneskematerialet villigt, tager Geværer paa Nakken, træder sine Idealer under Fødder, gaar ud og myrder eller lader sig myrde.

Forbandet være Krigen!

— — —

Vi mindes en lille fredelig Landsby, paa en herlig Sommerdag. Høstarbejdet var i fuld Gang, der var Glæde og Tilfredshed blandt Menneskene dér. Dog var der en vis Nervøsitet til Stede, thi Krigsbudskabet havde lydt og nogle af de unge Mænd var draget til Fronten. Der var Soldater paa Egnen — Landsmænd — og „Fjenden" var ikke langt borte. — Der faldt et Skud og der faldt flere. Saa tog Fjendens Kanoner fat, — inden Natten faldt paa var Landsbyen en Brandtomt. Beboerne havde søgt Ly i Kirken, bad Gud om Beskyttelse — en Granat eksploderede, der lød et Skrig fra de knælende og bedende Mænd, Kvinder og Børn, Kirken var ikke mere, Menneskene heller ikke, „Herren" havde taget dem i sin Favn — paa nær et lille Barn. Da Soldaterne Dagen efter undersøgte Ruinerne, levede det endnu — med to knuste Ben. — —

— — —

„Fjenden" var rykket ind i Byen. Der var blevet skudt fra nogle Huse, blev der sagt. Soldaterne blev sendt ind i Husene med Ordre til at skyde alle ned. En Soldat trængte ind i en Stue, og fandt tre Børn, en ung Kvinde og en hvidhaaret Olding. Den gamle Mand knælede ned: „Dræb mig, men skaan min Datter og Børnene", Soldaten betænkte sig, men en Officer hævede sin Revolver — mod Soldaten og kommanderede: „Gør Deres Pligt". Soldaten skød — ikke Officeren — men den gamle Mand, hans Datter og — de tre smaa Børn. — (Denne Soldat var en Sønderjyde).

Krig er Mord!

— — —

Vi kan fylde vort Blad med Enkeltheder fra Krigen, den ene mere raa og oprørende end den anden; Men det er ikke nødvendigt. Vi kan nøjes med at pege paa de ødelagte Byer, de 10 Millioner Krigergrave, de 14 Millioner saarede og lemlæstede, de utallige Fædreløse, den uendelige Række af sørgende Hustruer og Mødre, den bundløse moralske og økonomiske Elendighed, der blev Krigens umiddelbare Resultat for den brede Masse — og vi spørger — *skal dette gentages?*

Vi venter et tordnende: *Nej, aldrig!* — Nuvel, hvorfor organiserer I ikke Krigen mod Krigen? Hvorfor standser I ikke Rustningerne? — Nægt at være Soldater. Boykot alle Leverancer til og alt Arbejde for Militæret. Ødelæg Hærens Mordapparater.

Omsæt alle de skønne Fraser i Handling. Krig mod Krigen! Ikke en Mand og ikke en Øre til Militarismen!

Det er Løsener, der er for gode til at være Fraser.

Arbejdere! det er jer der maa bære Krigens Byrder, I har ingen — absolut ingen Interesser i Krigen. — Krigen er et af Kapitalismens Midler for at faa større Profit. I bekæmper Kapitalismen, I bekæmper Krigen, — hvorfor gaar I saa ikke til direkte Angreb mod en af det kapitalistiske Samfunds vigtigste Støttepiller — Militarismen? Krig mod Krigen, kan kun føres i Fredstid, ved at alle Arbejdere og sande Fredsvenner i alle Lande, ødelægger hele Militærinstitutionen, nedbryder Autoritetstroen og Respekten for de militære Love og bygger en Fredsvilje op, der trodser Magthavernes Krigsforberedelser. Vi tager den Antimilitaristiske Kamp op i sine yderste Konsekvenser, vi vil føre den ind i hvert Arbejderhjem, i Skolen, paa Arbejdspladsen, i Organisationerne.

I. A. A. Kongres.

Som Dagsorden for den syndikalistiske Internationales 2. Kongres, som skal afholdes i Amsterdam den 20.—27. Marts er opsat følgende Punkter:

1. Valg af Dirigenter, Mandat-Resolutions- og Revisionsudvalg.
2. Beretning fra Sekretariat og Kasserer.
3. Beretning fra de forskellige Landes Repræsentanter.
4. Kampen mod den internationale Reaktion.
5. International økonomisk Understøttelse.
6. I. A. A.s Stilling til de forskellige Retninger indenfor Arbejderbevægelsen, (Indledes af Rudolf Rocker).
7. I. A. A.s Stilling til Bedriftsraadene.
8. I. A. A. og den syndikalistiske Ungdom.
9. I. A. A.s Virksomhed.
10. Forandring af Statutterne.
11. I. A. A.s Presse.
12. Valg af Sekretariat.
13. Bestemmelse om næste Kongres.

Fra Holland er indkommet følgende Tillægsdagsorden:

1. Kongressen fastslaar I. A. A.s Standpunkt til Dawesplanen.
2. I. A. A.s Standpunkt i det praktiske Reformarbejde.
3. Kongressen behandler Spørgsmaalet om Oprettelse af Fag-Internationaler.
4. Kongressen vedtager en kraftig Agitation for Erobringen af 45 Timers Arbejdsugen.
5. Kongressen udtaler sig om Verdenssproget Esperanto.
6. Sekretariatet faar til Opgave at skaffe Artikler til I. A. A.s Organ, om Syndikalismens Opkomst og Udvikling i de forskellige Lande.

Syndikalismen i Portugal

Portugals Hermetikarbejderforbund, som er et af de stærkeste Forbund i Landet, afholdt for nogle Uger siden sin Kongres og vedtog at tilslutte sig den syndikalistiske Internationale (I. A. A.). Naar undtages Sømandsforbundet, har alle Forbund at nogen Betydning nu udtalt sig for Tilslutning til I. A. A. — Kommunisterne, der arbejder med russiske Rubler for at korrupere og sprænge — arbejder forgæves.

Om Samfundet befaler dig at løfte Vaaben mod dine Brødre, skal du ikke adlyde.

(Leo Tolstoi.)

Hæren er Forbrydelsens Skole.

(Anatole France.)

Vi vil føre en uforsonlig Propaganda mod al Militarisme, vi vil naa dertil, at Arbejderne Verden over, sprænger den kapitalistiske Militarisme — og den Dag Magthaverne mobiliserer til den næste Krig, maa Arbejderklassens Svar blive — *Generalstrejken!*

— Først da bliver der skabt Betingelser for en varig Fred.

—„—

Italien

Mussolinis Fascistregering har erklæret den syndikalistiske Organisation i Italien (U. S. I.) for opløst og har arresteret dens Centralkomité. De fascistiske Bander har paa sædvanlig Maade omsat Regeringens Dekret i Praksis ved at storme Organisationens Kontorer og Ejendomme, ødelægge Møbler, Papirer og Trykkerier og overfalde og mishandle Funktionærerne. Til Trods for, at det er en farlig „Forbrydelse" at være Medlem af en „opløst" Organisation, har vore Kammerater dog ikke opgivet Kampen mod Fascismen.

Sverrig

I et af de nordsvenske Skovdistrikter raser der for Tiden en bitter Kamp mellem de syndikalistiske Arbejdere og Arbejdskøberne. Kommunestyret, indbefattet de kommunistiske Medlemmer, støtter Arbejdskøberne.

Løbet Linen ud!

Den betydelige, store, franske Politiker og forhenværende Socialdemokrat, Viviani, er ramt af en haard Skæbne, fortæller Dagspressen, han er nemlig blevet sindssyg.

Historien gentager sig altid. Fra Parlamentet til Idiotanstalten er Vejen ofte kort!

Vejen til Freden maa gaa over Militarismens Ruiner.

(Ragnar Casparsson.)

„Retten" har talt.

Henrik Løve, hvis „Forbrydelse" vi omtalte i vort Blads sidste Nummer, har nu faaet sin Dom. Til Trods for, at det er en Kendsgerning at Henrik Løve, var blevet forurettet og hans Defensor i et gribende Forsvar, beviste hvorledes Henrik Løve, Gang paa Gang, er blevet forurettet af Politiet, kom Dommen dog til at lyde paa — 2 Aars „Forbedrings"husarbejde. — Steincke har Ordet!

Revolutionært Arbejderforbund.

offentliggør, andetsteds i Bladet, sit Program og vi opfordrer de klassebevidste Arbejdere, der paa dette Grundlag, vil være med til at rejse en Bevægelse, der kan faa Betydning under den sociale Revolutions Udvikling — til at sætte sig i Forbindelse med os.

Bedriftsraad.

Arbejdernes Initiativ til selv at begynde at danne Bedriftsraad som et Led i Samfundets Omdannelsesproces synes at have meget vanskeligt ved at tage Fart i det praktiske Liv. Som vi véd, er Kravet om Bedriftsraad ikke af ny Dato, men selve Maaden, hvorpaa Kravet skal realiseres, har først fundet fastere Former under og efter Krigen, men ret meget længere end til at blive et teoretisk Krav er det ikke kommet. Man maa selvfølgelig her tage de daarlige Konjunkturtider for Arbejderne med i Betragtning, da disse selvfølgelig er en stor Hindring for Omsættelsen af Bedriftsraadstanken i Praksis. Deres Dannelse vil altid blive et Spørgsmaal om Arbejdernes Magt til at gennemføre dem, trods den Modstand Arbejdsgiverne vil organisere.

Idéen som saadan kan dog ikke holdes nede, da den er i Kontakt med Udviklingen, og den vil slaa igennem før eller senere. Kapitalisterne indser dens Uundgaaelighed og søger saa at lede den ind paa bestemte Veje for at gøre den uskadelig for Kapitalens Udbytning eller gøre den til et nyttigt Led for denne. Tendenser, som peger i denne Retning, mangler ikke. Man ser bl. a., at Socialdemokratiet lægger for med Borgbjergs Bedriftsraadsforslag, man ser det ogsaa fra de Radikales Side. Lovgivningen skal ogsaa her benyttes som et Middel til at fremme Kapitalisternes Planer.

Arbejdernes Opfattelse af Bedriftsraadenes Konstituering og Funktioner kan være forskellige, men at de skal virke som Politiinstitutioner for Bevarelsen af det kapitalistiske Udbytningssystem er i ethvert Tilfælde den sidste Rolle, man fra Arbejdernes Side vil tildele dem. Saadanne Bedriftsraad vil blive betydningsløse, for ikke at sige rent ud skadelige for Arbejdernes økonomiske Frigørelse. Skal Bedriftsraadene udfylde deres Mission, saa maa de vokse frem paa Arbejdernes eget Initiativ under deres Kamp mod den kapitalistiske Udbytning.

Under saadanne Forhold bliver Love om Bedriftsraad at ringe Betydning for Arbejdernes Kamp og kan maaske endog forvandle Raadene til et Vaaben imod Arbejderne, i Stedet for at det burde være et Vaaben imod det kapitalistiske System.

Kapitalisterne vil indse dette Brug, de her kan gøre af saadanne Institutioner, og de vil gøre mere og mere for at oprette den Art „Bedriftsraad". Det gælder derfor for Arbejderne om at være paa Vagt mod alle Forsøg paa at forvanske og forandre Idéen.

Arbejdere! I maa og skal forstaa, at vi kun ved Hjælp af vore

Husk at forny Abonnement for April Kvartal

Undertegnede tegner herved Abonnement paa „Solidaritet" for April Kvartal 1925.

Beløbet 35 Øre følger vedlagt / bedes opkrævet.

Navn:

Stilling:

Adresse:

økonomiske Organisationer omlagt paa det industrielle Grundlag kan tiltvinge os Magten over Arbejdspladserne og i første Instans Medbestemmelse om Antagelse og Afskedigelse af Arbejdskraft, Kontrol over Tilvirkningens Kvalitet, Kontrol over Prisernes Fastsættelse paa Varerne, der jo bliver Nøglen til Arbejdernes Indflydelse over Produktion og Omsætning.

Det bliver Indrømmelser, som hverken Lovene eller Kapitalisterne godvillig vil give Arbejderne, Sejre af den Art vil der blive haarde Kampe for at opnaa.

Og kun saadanne Erobringer kan have Værdi for Arbejderne i deres Kamp for en ny Samfundsordning. Arbejderne maa vaagne op til Forstaaelse af, at Bedriftsraad, som skal blive til Nytte for Arbejdernes Overtagelse af Produktionen, maa hvile paa Arbejdernes Dygtiggørelse og voksende Forstaaelse af at lede Produktion og Omsætning. Dette er noget, man ikke naar gennem Lovgivningsmagten, men kun ene og alene gennem en stærkt organiseret og dygtiggjort Arbejderklasse.

M. J.

(Forsat fra Side 2).

raien og gav Ordre til at skyde paa Mængden, men nu gik Soldaterne over til Borgerne og sluttede sig sammen med Nationalgarden, Generalen blev arresteret, senere fangede man een til, de Kanoner der var kørt ned, blev slæbt tilbage igen til sine Stillinger. Men efterhaanden som Nattens og Morgenens Begivenheder blev kendt ud ovr Paris, steg Harmen mod Regeringens Holdning, til Raseri. Store Mængder strømmede til Montmartre og de to arresterede Generaler blev af Centralkomiteen fordret stillet for en Krigsret, men blev forinden Ordren kunde udføres skudt ned af deres egne Soldater. Nu turde Regeringen ikke længere blive i Paris, men flygtede til Versailes. Begivenhederne fulgte nu Slag i Slag. Centralkomiteen krævede nye Kommunevalg udskrevet. Regeringen forbød det, lovede dog kommunale Reformer og meget andet, men brød stadig sine Løfter. Paris frygtede at Regeringen vilde søge at genindføre Monarkiet. Det samme frygtede man i mange andre franske Storbyer og Rejsninger fandt Sted i mange Byer, men det blev med haard Haand, i flere Tilfælde ved Hjælp af tyske Tropper, slaaet ned.

Regeringens Chef, Thiers forberedte sig nu paa at give Paris en alvorlig Lektion og til Trods for at Freden endnu ikke var sluttet, hjemsendte Tyskerne en passende Mængde franske Krigsfanger, saa Thiers Tropper efterhaanden kom op paa 130,000 Mand. Ved en haardhændet Censur, falske Opraab og Beretninger, præparede man den offentlige Mening i Frankrig, søgte at bevise at det var en Flok Forbrydere, der terroriserede Paris og Kommunen gjorde saa godt som intet for at komme i Kontakt med det republikanske Folk ude i Frankrig. Men i Paris var Forholdene de bedste, der forefaldt ingen Uroligheder, Byen var aaben, og alle der kom til Paris forbavsedes, thi den Beskrivelse der var givet, og den Opfattelse man havde dannet sig holdt ikke Stik. Paris havde da Regeringen flygtede til Versailes, proklameret Kommunen, man vilde have kommunale Friheder, have Lov til at lade afholde Kommunevalg, men vilde ingenlunde regere Frankrig, heri maa Aarsagen søges til de mange taktiske Fejlgreb Kommunen begik. Havde man udnyttet de mange Midler man havde til sin Raadighed, vilde Bevægelsen fra Paris have fejet Frankrig ren for Monarkister

— Fra forskellig Side søgte man at mægle mellem Regeringen og Kommunen, men Regeringen afviste alt. Borgerkrigen syntes uundgaaelig. Frimurerne gjorde nu ogsaa et Forsøg paa Mægling. I en mægtig Demonstration, med alle sine Faner, Bannere og Insignier i Spidsen og iført Ordens Dragt søgte de en Forhandling, fik intet Resultat og plantede Dagen efter sine 600 Bannere paa Voldene og stillede sig paa Kommunardernes Side. Paris var nu igen indesluttet og Nationalgarden forsøgte et Udfald mod Versailes, men blev slaaet, en Deling paa 1500 Mand blev omringet, afvæbnet og skudt ned. Myrderierne var begyndt. Midt i Maj rykkede Thiers ind i Byen, og den blodige Uge oprandt. Gade efter Gade blev ryddet. Kommunarderne dreves fra Barikade til Barikade. Den 27. Maj kæmpedes der paa Montmartre omkring Perè Lachaise, her paa Kirkegaarden kæmpedes den sidste fortvivlede Kamp og mod „Kommunardernes Mur“ skød Regeringstropperne paa den Dag mere end 1000 Nationalgardister ned. Den 28. Maj var Thiers Herre i Paris og begyndte det forfærdelige Blodbad, tusinder af Mænd, Kvinder og Børn dræbtes, uden Lov, uden Dom. De republikanske Parisere havde tabt Slaget, men deres Heltemod reddede Republikken. Til Trods for at Kommunen ikke var en Følge af en revolutionær Arbejderrejsning, mindes Alverdens socialistiske Arbejdere dog paa d. 18. Marts, Kommunens heltemodige Forsvarere, og takker dem for deres store Ofre. Den 18. Marts er en af den sociale Revolutions Foraarsbebudere.

L. N.

HVIS DU IKKE kan tale, saa kan den syndikalistiske Litteratur gøre det for dig. Hav den derfor altid paa Lager. Spred den.

Arbejdernes Organisation.

Da Arbejderne for over 50 Aar siden begyndte at organisere sig, lærte at kende og bruge den Magt, som Solidaritet og Sammenhold er, var det med en Begejstring og Interesse for Sagen, der maa beundres af alle. Meget er forandret siden, kun ikke Arbejdernes Organisationer maa der røres ved, hverken restaureres eller bygges om. De taaler det vist heller ikke, dertil har Tidens Tand gnavet alt for meget af det bort, som var noget værd, al Solidaritet og Klasseinteresse er med Tiden raadnet bort. Hvis Arbejderne fulgte med Tiden og lærte af denne, maatte det staa enhver klart, at før eller senere bliver vi alligevel tvunget af Forholdene til at paabegynde Arbejdet paa Ruinernes Ombygning, et Arbejde, som ikke maa forfuskes, men være planmæssigt, maalbevidst og svare til Hensigten, saaledes at ikke mere end nødvendigt vil tage Skade. Til dette Arbejde skal Syndikalismen være Konstruktør og „Solidaritet“ Arkitekt, uden dem som Ledere vilde det være nytteløst og Tidsspilde at paabegynde nogen Ombygning. For at være med til dette Arbejde er det en Nødvendighed, at enhver véd, hvad han har med at gøre, og derfor bør enhver Arbejder kende Syndikalismen, dens Taktik og Maal. Meget vilde være anderledes, hvis dette var Tilfældet, mange, som i Dag lider under den nuværende Samfundsordning, vilde blive sparet for megen Elendighed og Lidelse. Derfor meld dig til Arbejdet, vær med allerede nu, hvor vi igen staar overfor nye Kæltringestreger og Nedværdigelser ved Arbejderledernes Forhandlinger om Overenskomsterne. Kræv Ærlighed af dem, husk dem paa, at det er Eders Interesser, som skal varetages, og gør de ikke det, saa spark til dem, saa de for stedse forsvinder fra Arbejdernes Rækker, fra de Rækker, som de for mange Aar siden økonomisk ikke mere tilhører.

Det første, som skal gøres ved Ombygningen af Organisationerne, bliver at fjerne den Hindring, som den centralistiske Styre er, en Hindring og Hemsko for al Interesse og Arbejde, for den økonomiske Frigørelse.

Det hjælper os ikke frem mod bedre Tilstande at kræve mere Løn, da denne ikke har noget at gøre med Arbejdernes Leveniveau. Det er ikke ved Lønnen, Fejlen ligger, men kun ved Produktionsforholdet og Fordelingen af Produkterne, og saalænge Arbejderne ikke har deres Øjne henvendt paa disse Forhold, som er Kærnen i hele Samfundsmaskineriet, vil enhver Kamp ramme ved Siden af Maalet, som der sigtes efter.

Da alle Produkter forfærdiges paa Arbejdspladserne og ikke af Kommunalbestyrelse, Rigsdag eller Landsting, maa det som saadan være paa Arbejdspladsen, Slaget skal staa og rettes imod, dette kan man imidlertid ikke sludre sig til, om der var aldrig saa kloge Hoveder i Rigsdag eller Regering, der vil fortælle Eder dette, vil det dog vise sig, at Solidariteten paa Arbejdspladsen er langt den bedste.

Hvad der skal til, er den organiserede Magt, og dennes Anvendelse mod Kapitalen og dem, som ejer Produktionsmidlerne, derfor skal I ikke lade Eder diktere ud i en meningsløs Konflikt om en Lønforhøjelse, som alligevel forsvinder, om ganske kort Tid, eller maaske allerede er forsvunden, inden I opnaar at faa den. Brug Magten, som enhver Arbejder er i Besiddelse af som Producent, brug den paa Arbejdspladsen ved Sabotage, sæt Arbejdstempoet saa langt ned, at Kravene bliver opfyldt, derved lader I Modstanderne betale Omkostningerne ved Kampen.

Saml Eder i Fællesklubber paa Arbejdspladsen, planlæg der, hvorledes i bedst kan ramme Modstanderne til Eders Fordel, kræv Realiteter, som kan komme Eder til Nytte, og ikke saadanne, som smuldrer bort igen, forlang Bestemmelsen om Arbejdernes Ret til at kontrollere Antagelse og Afskedigelse gennemført. Kræv Kontrol med Produktionen og Varernes Fordeling, intet Krav er for stort fra Arbejdernes Side.

H. L.

Vore Indsamlinger.

Vi minder om, at Indsamlingerne til Kellerissagens Ofre og til vort Bladfond stadig fortsættes. Tag en Indsamlingsliste med paa din Arbejdsplads.

TIL FORDEL for vort Bladfond har vore norske Kammerater skænket os en Del af John Anderssons Pjecer: „Tysklands Arbejderklasse og Syndikalismen“ og „Den spanske Arbejderklasses revolutionære Kamp“. Vi opfordrer vore Kammerater og Læsere til at købe og forhandle disse Pjecer. Prisen er kun 20 Øre pr. Stk.

•

STØT vort Bladfond ved at *købe* vore Bøger og Pjecer.

Sangkoret „Ferrer“,

hver Mandag Aften Kl. 8, Café „Kronborghus“, Nordbanegade (lige ved Jernbaneoverskæringen i Stefansgade).

Revolutionært Arbejderforbund

afholder Medlemsmøde Torsdag d. 12. og Torsdag d. 26. Marts Kl. 8 Aft. i „Kommunekælderen“ (Hj. af Gothersgade og Farimagsgade). *Styrelsen.*

Revolutionært Arbejderforbund:

Formand: Mart. Jensen, Studiestræde 41[1] B., Københ. K.
Kontoret: Smedegade 4 Kæld., København N., er aabent Fredag og Lørdag Aften fra Kl. 5—8.

Husk altid tydelig Adresse paa Forsendelser til Bevægelsen eller Bladet.

Syndikalismen er antipatriotisk, da den i Arbejderne ikke ser Statsborgerne, men Producenterne, hvis Sammenslutning danner Fremtidens Samfund.

(G. H:son Holmberg.)

LÆS Bogen om Machnobevægelsen. Giver udmærkede Bidrag til Belysning af den russiske Revolution. Prisen er kun Kr. 2,50, og Bogen kan købes paa „Solidaritet“s Ekspedition.

Lær den syndikalistiske Bevægelses Teorier og Organisationsformer at kende!

Læs den syndikalistiske Literatur!

Paa „Solidaritet“s Ekspedition kan, saa langt Oplaget strækker, faas følgende Bøger og Pjecer:

Carl O. Tangen:	Den syndikalistiske Organisation . .	Kr. 0,30
—	Akkordsystemet	- 0,30
Rudolf Rocker:	Ned med Vaabnene, sænk Hamrene	- 0,30
—	Socialdemokrati og Anarkisme . . .	- 0,15
Tom Mann:	Hvorfor jeg er Syndikalist	- 0,50
G. H. son Holmberg:	Syndikalismen	- 1,50
	do. indb.	- 2,50
Albert Jensen:	Bolchevisme — Syndikalisme	- 1,50
	do. indb. .	- 2,50
I. I. Ipsen:	Breve fra Utopister	- 0,50
—	Valgdagssvindel	- 0,30
H. Kilen:	Landarbejderne og Syndikalismen . .	- 0,50
John Andersson:	Tysklands Arbejderklasse og Syndikalismen	- 0,20
—	Den spanske Arbejderklasses revolutionære Kamp	- 0,20
P. Arsjinov:	De ukrainske Bønders Frihedskamp (Machno-Bevægelsen)	- 2,50
	Hvordan bør Fagorganisationen omlægges? Arbejdernes føderative Klassekamporganisation	- 0,50
	„Alarm“ (Organ for norsk syndikalistisk Federation) udkommer hver Uge	- 0,25

- Køb - Læs - Spred -

syndikalistisk Literatur.

Revolutionært Arbejderforbunds Oplysningsudvalg.

Skaf „Solidaritet“ en Abonnent!

Lokalporto 5 Øre
Udenbys 10 Øre
sendes i aaben Kuvert.

Til

Solidaritets Ekspedition
Smedegade 4, Kj.
København N.